

Laure Margerandová

5 vůní našeho příběhu

Vzpomínky
ukryté
v parfému
a jejich
zázračná moc

metafora

**Výjimečný román o vůních,
jež mají moc vyprávět skryté
příběhy a hojit hluboké rány**

Charlotta coby nadaná literární koučka spolupracovala s řadou úspěšných spisovatelů a vydala i několik vlastních knížek.

Až do jednoho osudného rána žila šťastně se svým milovaným mužem a synkem Nathanem. Po nečekané tragédii je ale všechno jinak. Charlottě se zhroutil celý svět. Navíc trpí ztrátou čichu.

Když Charlottu osloví spisovatel Pierre-Emmanuel, do spolupráce se jí nechce, ale nakonec souhlasí. Věhlasný spisovatel od ní potřebuje pomoc s novým projektem: románem, kterým chce získat zpět svou milovanou ženu. Háček je v tom, že originální součásti knihy mají být záložky s vůněmi, které se vážou ke konkrétním chvílím.

Charlotta se tak zprvu proti své vůli pouští do dobrodružství se ztraceným světem vůní. Může to být cesta k vyrovnání se s minulostí? Dokážou vůně probudit lásku a nový život?

Laure Margerandová

PĚT VŮNÍ NAŠEHO PŘÍBĚHU

Laure Margerandová

PĚT VŮNÍ
NAŠEHO
PŘÍBĚHU

Přeložila Hana Davidová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Les Cinq parfums de notre histoire

© 2020, Les Éditions J'ai Lu

Published by Éditions J'ai Lu, Société Anonyme, Paris

Translation © Hana Davidová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-591-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-590-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-194-6 (print)

*Mé matce,
mému prvnímu čichovému vjemu.*

anosmie, ž. (med.):
úplná nebo částečná ztráta čichu

ageuzie, ž. (med.):
úplná nebo částečná ztráta chuti

*Parfém je můj jazyk,
vůně můj slovník.
Dotýkám se jimi pocitu, místa,
chvilky, krajiny, hudby.
Oživuji okamžiky
a vzdálená místa ukrytá v naší paměti,
nabízím cestu časem.
Vůně dávají barvu mému životu
a jítří mé smysly.
Je tu, ta bláznivá radost z moci vůní...*

IRÈNE FARMACHIDIOVÁ, parfumérka

*Jednoho krásného dne snad budeš chtít
Se mnou znovu objevit
Ztracené ráje*

CHRISTOPHE, *Ztracené ráje*
(text JEAN-MICHEL JARRE)

Charlotta se zhluboka nadechne. Čeká na odpověď. Snaží se vyhnout příliš pronikavému pohledu své terapeutky.

„Už se nemusíte po ničem pít, paní Villardová, příčinu přece znáte. Přestaňte běhat po doktorech, podstupovat vyšetření nebo se mračit. Už to trvá moc dlouho. Dobře víte, z čeho ten problém pramení... Proč se radši nepokusit s tím žít?“

„Chtěla jste snad říct *bez toho* žít, ne?“

„Já mluvím o psychické odolnosti. Myslím, že pro vás bude lepší, když to prostě přijmete. Příčina je nesnesitelná, tomu samozřejmě rozumím, proto tu také společně pracujeme. Ve výsledku se ale musíme pohybovat v rámci přijatelného. Věřím, že vám vyhovuje stále se na to zaměřovat, tak se ale nikam neposunete. Musíte se vážně vrátit ke své práci a co nejdřív být zase činorodá! To je jediné řešení. Což ostatně sama velice dobře víte...“

„A vy víte, co to je, nikde nic necítit? Doma nic necítím. Necítím kafe, necítím savo, necítím mýdlo, necí-

tím zapálenou sirku nebo benzin, když ho liju do nádrže! Už pět let všude jen to zatracené nic!“

„To vím, chápu, ale...“

„Ale kdepak, nechápete! To nemůže chápat nikdo. Ani vlastní moč necítím, to jsem vám už říkala?“

Charlotta položí hlavu do dlaní a rozpláče se. Zhluboka se nadechne suchého vzduchu a pokračuje:

„Mám dojem, že bych byla radši, kdyby mi amputovali nějakou končetinu. To by bylo aspoň na očích. Já jsem postižená vadou, která není vidět... tedy pardon, cítit.“

Cynicky se zasměje, oběma rukama si setře slzy z tváře a zaboří se hlouběji do křesla. Natáhne nosem vzduch. Zavře oči. Pohrouží se do myšlenek.

Vybaví si sebe samu před pár hodinami, kdy ležela natažená na lehátku mohutného přístroje a rampa ji zvolna sunula do tunelu, který ji pomalu vdechoval jako nějaká obří našpulená pusa popotahující z cigarety.

Vybaví si operátora křičícího přes sklo: „Pozor, nesmíte se hýbat.“ Hýbat? Tak to by tedy opravdu šlo těžko... Pak se rozezněly zvuky a bušily přímo do mozku. Bylo to dlouhé, předlouhé, bolestné, příšerné, drásalo jí to nervy. Sice jí o tom pěkně vykládali, než stiskli ovladač: vlny, radiofrekvence, zvuky vyvolané návratem protonů do původního postavení...

„Ne, proboha slitujte se! Jen žádné vysvětlování,“ řekla, „tohle je už moje třetí magnetická rezonance, nikdy jsem z toho nic nepochopila. Tak mi tedy naporčujte hlavu, jak je libo, ať už je po všem. Ale předtím

PĚT VŮNÍ NAŠEHO PŘÍBĚHU

mi, prosím vás, dejte sluchátka, přála bych si do uší trochu Ludovica Einaudiho, měli byste *Nuvole bianche*?”

„Ne, to bohužel nejde, navíc tu čekají další pacienti... Už musíme jít!“ odsekl našťavaně chlapík v bílém plášti.

Charlotta trpěla. Vteřinová ručička, potvora, se při každém kroku vlekla, dál a dál kroužila ciferníkem zpomaleně, jako porouchaná. Do toho neustále útočila sbíječka a drtila jí mozek. A nebralo to konce...

Co přišlo pak, bylo ještě horší: doktorův tradiční verdikt. Už to znala. Nikde žádná anomálie. Čichový ani trojklaný nerv nejsou přerušeny. Ne, opravdu je všechno naprosto v pořádku.

„Podívejte, když se v těchto místech vyskytne nějaká odchylka, polypy nebo nádor, i docela malý, jasně vidíme, že je nerv zasažený. Ale ve vašem případě je všechno naprosto nedotčené, to vás můžu ujistit. Neprodělala jste ani žádný závažný úraz, který by mohl poškodit nebo vychýlit čichový bulbus, který se nachází právě tady. Podívejte, je tam. Inzulární kortex... taky v pořádku. Vaše anosmie není morfologického ani fyziologického původu. Dutiny jsou také zcela uvolněné. Tady v tom místě se někdy tvoří spoje.“

Špičkou pera namířenou na digitální zobrazení řezů na širokém monitoru doktor ukázal přiblížené chrupavky, které se mohou spojit, což vyvolává pocit jako při rýmě. Ano, v takovém případě lze eventuálně zasáhnout.

„Ovšem tady, jak vidíte, nám všechno proudí normálně. Vysvětlím vám to: v tomhle místě, v oblasti čichového dvorce na konci nosní dutiny, se nacházejí všechny

smyslové neurony, které kódují pachy. Tady při styku s těkavými molekulami dochází k jejich detekci.“

Charlotta ho zklamaně přerušila.

„Tohle všechno už vím!“

Tak tedy co? Vůně přece nezmizí jen tak?

„Zuby moudrosti máte dost vysoko, krom toho ale opravdu nevidím nic...“

„Děkuju, tohle už mi taky řekli.“

„Paní Villardová, tady prozatím přestaneme. Mám dojem, že je to tak lepší, nemyslíte?“

Psychoterapeutka drsně vytrhne Charlottu z myšlenek.

„Vy už mě nemůžete snést, vidíte? Takže kolik jsem dlužna? Dneska jsme pěkně pokročily, ne?“

„No jestli to vyvolalo takovou poznámku, pak se mi zdá, že ten pokrok moc velký není. Spíš žádný. Vám se ostatně pokrok ani dělat nechce. Byla byste raději, kdybychom terapii ukončily?“

„Pardon, vy se mě ptáte, co já bych ráda?“

„Jistě. To přece vy sama musíte cítit... tedy... promiňte, chtěla jsem říct poznat.“

„Povedené přeřeknutí! Použila jste dneska ráno voňavku?“

„No... mám dojem, už ani nevím... Myslím, že ano.“

„A co za toaletní vodu to vlastně máte? Žádná extra kvalita to rozhodně nebude, protože ji ani trochu necítím!“

Tentokrát už Charlotta křičí. Vztekle popadne kabelku, vytáhne z peněženky čtyři bankovky, tři modré